

Lapsista ja vanhuksista pidettävä huolta - syrjäytyminen ei katso ikää

Lehtien palstoilla ja televisiossa on käyty vilkasta keskustelua päivähoidosta. Subjektivistia päivähoito-oikeutta halutaan rajata, päivähoiton turvallisuus ja laatu ovat puhuttaneet.

Mielestäni laadukkaat kunnalliset päivähoitopalvelut on turvattava kaikille lapsille ja päiväkodeissa on toimittava lain ja asetusten mukaan. Pysyvät ihmissuhteet ovat tärkeitä lapsen hyvinvoinnille, tutut aikuiset tuovat turvallisuuden.

Jokaisella lapsella on oikeus turvalliseen lapsuuteen, heilläkin joiden vanhemmat eivät jaksa elämöidä ja pitää puoliaan. Myös eri kulttuureista tulevia lapsia mahdollinen päivähoiton rajoittaminen tulee koskemaan. Esimerkiksi Helsingissä päivähoitoa on supistettu, joillakin alueilla on jo puute päivähoitopaikoista. Jonossa ovat mm. maahanmuuttajataustaisten perheiden lapset. On suurta tuhlautusta jos nämä lapset eivät pääse päiväkotiin viimeistään 3-4 vuoden iässä oppimaan suomenkieltä, kun oma äidinkieli on opittu. Silloin on vielä mahdollisuus estää se, ettei koulussa tarvita heti tukitoimia. Kun lapsi esikouluikäisenä, lähes ummikkona tulee päiväkotiin, ollaan pahasti myöhässä. Päivähoidon merkitys lapsen suomenkielen oppimiselle ja kotoutumiselle on tärkeää. Hyvä kielitaito auttaa selviytymään myös koulumaailmassa. On surullista jos lapsen lahjakkuus jää heikon kielitaidon takia huomaamatta. Kielitaidon puute edistää syrjäytymistä, lapsi ei voi nauttia uusien asioiden oppimisesta, hän jää ulkopuolelle.

Vanhukset eivät myöskään jaksa pitää puoliaan. Kotihoito kärsii Helsingissä hoitajapulasta, ei saada ammattilaisia hoitamaan vanhuksia, työ koetaan yksinäiseksi ja vaativaksi. Kunnalliset peruspalvelut on pidettävä voimissaan, myös vanhukset tarvitsevat niitä. Kaikilla vanhuksilla ei ole varaa palkata yksityisiä hoitajia, 21 - 43 euroa tunnilta on korkea hinta pienellä eläkkeellä sinnittelevälle. Palvelut tulee kohdistaa oikeudenmukaisesti.

Syrjäytyminen on kaikkien ikäryhmien ongelma, ei anneta omien omaistemme unohtua yksinäisyyteen. Ikäihmisillä tulee olla mahdollisuus asua omassa kodissaan niin kauan kuin se on mahdollista, se edistää myös terveyttä ja hyvinvointia.

Miksi henkilökuntaa ei saada vanhustenhoitoon Helsingissä? Pääkaupungillamme on suurkaupungin erityispiirteet, elämä täällä on kalliimpaa. Matalapalkkaisten naisten on vaikea elättää itseään Helsingissä, tarvitaan lisää edullisia vuokra- ja työsuhdeasuntoja.

Henkilökunnan hyvinvointi ja jaksaminen takaavat sitoutumisen työhön. Työssä viihtymistä tulee parantaa, on tehtävä kaikki voitava ammattitaitoisen henkilökunnan pitämiseksi lasten ja vanhustenhoiton tehtävissä. Pysyvän varahenkilöjärjestelmän luominen edistää työhyvinvointia, tutut sijaiset tuovat turvallisuutta. Helsingissä erilaisten työkuultuurien yhteensovittaminen organisaatiouudistuksen myötä antaa uusia mahdollisuuksia. Ei työssä jaksaminen muutu lakeja muuttamalla. Se syntyy työterveyshuollon ja työsuojelun parantamisesta ja työkykyä ylläpitävien toimien tehostamisesta. Johdon tuki on erityisen tärkeää, tiedonkulku johdon ja kentän välillä täytyy turvata. Meidän on kuunneltava toisiamme ja käytävä avointa keskustelua. Yhteistyöllä saamme parhaan tuloksen. Työnsuunnittelu ja aikatauluttaminen on tärkeää, allakkaan on raivattava aikaa myös ajattelulle ja hengittämiselle. On kokonaistaloudellista ajattelua, että henkilöstön hyvinvoinnista huolehditaan, se motivoi jaksamaan eläkeikään saakka.

Pidetään hyvä huoli lapsista ja vanhuksista - he eivät osaa ja jaksa itse pitää puoliaan.

Irma Marttila

(Kirjoitus julkaistu Kuntalehdessä 14/2004)